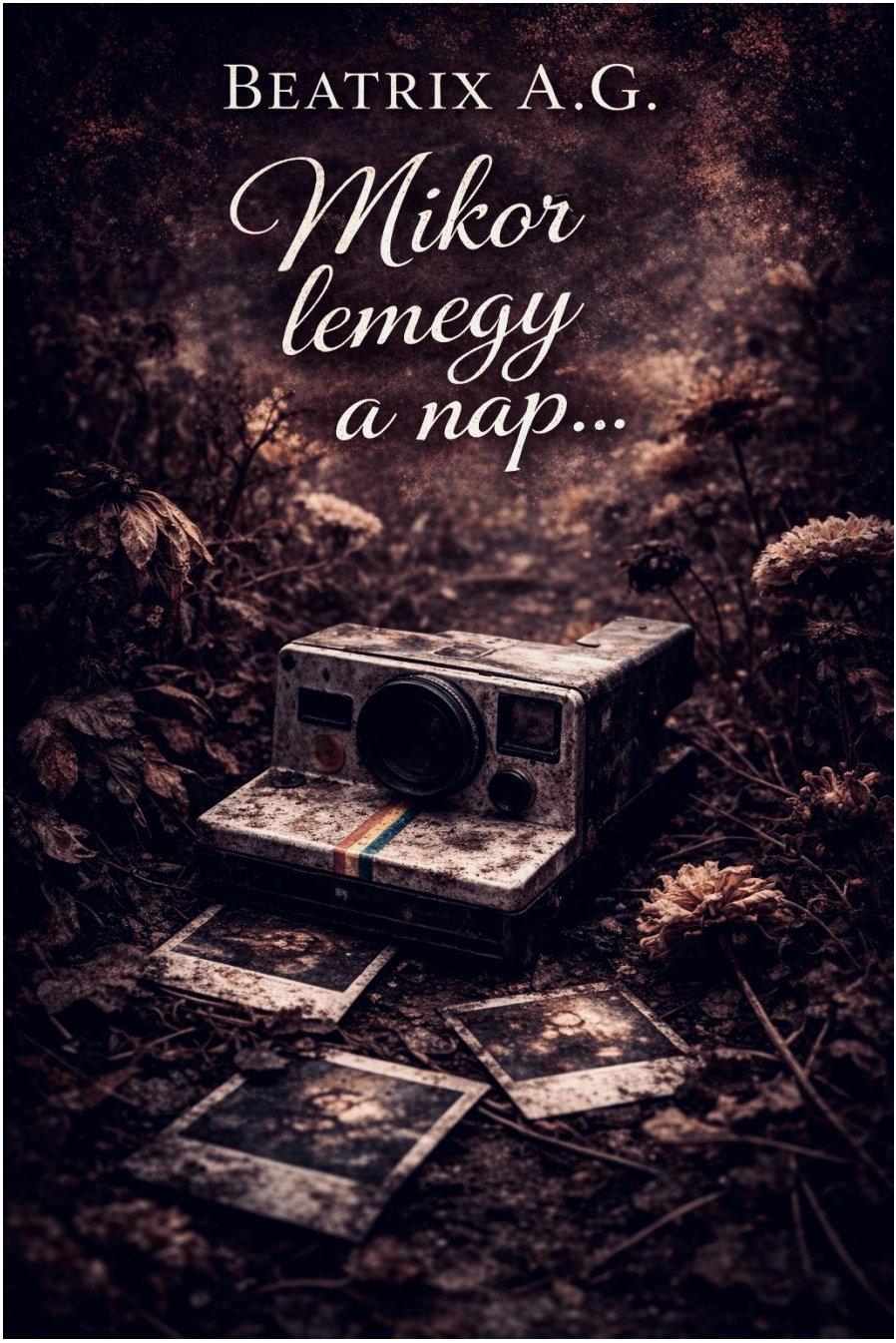

Beatrix A.G.
Mikor lemegy a nap...

Beatrix A.G.

Mikor lemegy a nap...

Kedves olvasó!

Szeretném megköszönni, hogy esélyt adtál az első regényemnek. Mivel a célom, hogy kellemes élményt biztosítsak neked, szeretném tisztázni, mire is számíthatsz a lapok között.

A könyv egy sokkal kellemesebb, de már akkor is erős cselekményű kéziratváltozata gimnazista koromban készült. Most jött el az ideje, hogy regénnyé váljon.

A cselekmény többrétegű, gyakori időugrásokkal és közbeszúrt karaktergondolatokkal. Romantika is bőven akadni fog a posztapokaliptikus káoszban, melyet megalkottam. Kérlek, vedd figyelembe, hogy nem sztereotíp, de elemeiben erotikus, horror, fantasy és pszicho stílussal átitatott könyvet tartasz kezedben.

Olyan jelenetek is vannak, amelyek szorongást válthatnak ki vagy negatív érzéseket kelthetnek. Az olvasó az alábbi tartalmi elemekre számíthat ilyen téren:

- Nyíltan szexuális témájú beszélgetések és jelenetek
- Alkoholfogyasztás
- Dohányzás
- Nemi erőszak
- Egészségügyi tartalom
- Vér
- Testi elváltozások
- Mentális betegségek
- Gyilkos tevékenység
- Kannibalizmus
- Halál
- Szülő, gyermek elvesztése
- Lőfegyver és fegyverhasználat
- Elszigeteltség, magány
- Durva szóhasználat
- Morális és etikai kérdések

- Öngyilkosság
- Pornográf tartalom
- Nemi identitáskülönbségek
- Rasszok
- Valós helyszínek mentálisan megrázó leírása
- Nekrofília
- Csonkítás
- Gore horror

„Love is doing something you don’t want to do for someone you don’t particularly like at that moment.”

(„A szerelem az, amikor olyasmit teszel meg valakiért, amit abban a pillanatban nem akarsz – ráadásul épp akkor, amikor talán nem is különösebben kedveled.”)

Elle show, 2012

Tom Hardy

Prológus

PROLÓGUS

Seattle (Washington állam), Hutchet UV Medice, biotechnológiai központ
Code: FTD–XPV / „Noctis Strain”
Státusz: Karantén — II. stádiumú eszkaláció

A város forgataga már megszokottá vált Dr. Adaline Brogberg számára. Két éve annak, hogy Seattle-be költözött egy munka miatt, ami a Xeroderma Pigmentosum és a frontotemporális demencia genetikai betegségek kezelésére indult.

A dugóban ülve apró szitkokat mormolt orra alatt. Utálta ezt a helyet, annyira, hogy lehetőséget se akart adni, hogy megismerje.

A mindig nyugodt, de nyughatatlan város, ahol egyszerre fért meg a víz illata, a hegyek csendje és a kávézókból kiáramló zaj. A legtöbben úgy beszéltek róla, mint egy helyről, amely kicsit különc, kicsit művészi, és nagyon saját tempójú.

Adaline számára inkább csapdát jelentett. Ideje nagy részét a laborban és irodájában töltötte, ha tehette, utóbbiban is aludt. Elkerülve az olyan, számára pitiáner időpocsékolást, mint a forgalomba szorulni kopott kis Toyotájában.

Nem tervezett ilyen sokáig itt élni, de amikor a szerződést az orra elé tolták, ultimátum mellett, egyértelmű volt számára: maradnia kell. Csak jóval később jött rá: nem pusztán gyógyítási céllal került kutatása az Echelon cég kezébe.

„– Dr. Brogberg, ez pusztán formalitás – tolta a nő elé a papírokat egy katonai kitüntetésekkel teletűzdelt férfi negédes mosollyal.

Adaline végigmérte a férfit.

James Whitaker tábornok ötvenes évei elején járt, arca olyan, mintha hosszú évek felelőssége és a kevés alvás vésett volna rá mélyebb élt. 180

magas, széles vállú, katonás testtartású, még ülve is feszesebb, mint amihez a nő szokott. Markáns arcvonásai, szögletes álla, fáradt barna szemei és tökéletesen megjátszott mosolya veszélyes kisugárzást adtak neki. A maga módján megnyerő dominanciával bírt. A nő fejében megfordult, hogy még vonzó is lehetne számára, ha nem lenne olyan lekezelő vele.

– Ha aláírom, biztosít róla, hogy valóban gyógyászati céllal folytatódik a kutatás és a gyógyszerfejlesztés? – kérdezte, egy utolsó reményt hagyva magának, de tudta, a válasz hazugság lesz, ha azt kapja, amit hallani akar.

– Biztosíthatom róla, nem célunk másképp használni – nyújtott egy tollat a nő felé James.

Adaline átvette a tollat, szemével átfutva a sorokat a szerződésen. Húzta az időt, ezt mindketten tudták.

– Nem használ a karrierjének, ha kihagy egy ilyen lehetőséget, doktor – szólt kimérten a férfi, de érződött benne a fenyegető él.

Sóhaj.

Néha elég ennyi, hogy megköttessen valami, amiből csak a keserű rossz előérzet marad meg. Dr. Adaline Brogberg pedig aláírta a papírt, mely vagy élete munkájának lesz első mérföldköve, vagy sírjának első ásónyoma."

Mikor átért az átvilágításon a labor előtti folyosóra, végigmérte magát a labor üvegfalán. Már második éve indította meg napját fáradtan, silány kávéval. Az eddigi genetikai kísérletek pedig zsákutcába futottak.

Elcsigázott, nyúzott érzéseit külsejének látványa csak fokozta.

Sose tartotta magát szép nőnek, de mióta itt volt, azóta kimondottan utálta kinézetét.

A stressz és az életmódja miatt mélybarna haja már most őszebb volt, mint illett volna, tejfehér bőrén pedig ráncok futottak; köszönhetően a tökéletesen zárt laborkörülményeknek, napfény nem igazán érte. Hófehér laborköpenye tökéletesen takarta csontosra fogyott alkatát.

– Úgy nézel ki, mint egy kibaszott orvosi Halloween-dekoráció… Boldog negyvennyolcadik születésnapot, Adaline – morogta orra alatt magának csüggedten, és irodája felé vette az irányt.

Léptei lassúak voltak, nem sietett. A laborhoz szokva, nem épp a kapkodásról volt híres mozgás terén.

Meglepetten látta a nyitott irodaajtót, majd elöntötte a düh, amikor megpillantotta az asztala mellett ülő James Whitaker tábornokot. A kezdeti gondolatai a férfi külsejét illetően már nem voltak relevánsak. Átitatta a keserű, epeízű gyűlölet.

– Mondanám, hogy jöjjön be és foglaljon helyet, de úgy néz ki, ez már nem divat – jegyezte meg szarkasztikusan, becsukva maga mögött az ajtót.

A kis irodában a hideg neon színe vibrált a tiszta fehér falakon és a járólap kopott felületén. Jobboldalt méregzöld, kétszemélyes kanapé foglalt helyet, előtte kávéfoltos dohányzóasztal, rajta a tegnapi munka papírjai hevertek rendezetlenül. A hátsó teljes falat fémszekrények borították, magukba rejtve az elmúlt két év iratait és feljegyzéseit. Baloldalt hatalmas, falra szerelt képernyőkön az egész labor területének kamerafelvételei mentek élőben, megállás nélkül.

Az iroda közepén ébenfa, nagyméretű íróasztal foglalt helyet, rajta a rendszerezett káosz, melyet csak a nő látott át. A számítógép monitorán kimutatások a legutóbbi tesztalany állapotáról. Minden úgy állt, ahogy tegnap éjszaka Adaline hagyta. Leszámítva az asztala előtti párnázott, karfás széket, ahol a hívatlan katona keresztbe tett lábakkal várta érkezését.

– Fejleményeket várunk, Dr. Brogberg – mérte végig a férfi unottan. – Nyugtalanító volt a legutóbbi jelentése.

Adaline az asztala mögé lépett, távolságot tartva a férfitól. Nem ült le, csak darálni kezdte az információt:

– A vektor spontán rekombinációja során egy prionszerű tau-fehérje és egy hibás DNS-javító enzim új, agresszívan terjedő neu…

– Adaline… Ennyi idő után se tanulta meg, hogy nem értem, amikor így beszél? – kérdezte szemrehányó nevetéssel félbeszakítva a nőt James.

Válaszul elégedetlen morgást kapott, mint már megannyi alkalommal. Nem volt már kettejük között a kezdeti tartás és a félelem. A hónapok alatt átalakult. A lenézés és a düh táplálta érzéseiket a másik felé. Adaline idegesen kezdte pakolni asztalán a papírokat, miközben próbált nem üvölteni beszéd közben:

– Azt jelenti, amit elkezdtem mondani, James, hogy a maguk projektje zsákutcába ért. Kicseszett mód mutálódott, és a lenti karanténban már tizennyolc emberi tesztalany hordozza a maguk „ez már tesztelhető” döntését! – Nem sikerült visszafognia magát, a végén már üvöltött a férfira.

– Na de Adaline, megy ez szebben is – korholta meg James kissé negédes hangon.

Ezzel jelezte, nem sokáig marad nyugodt, ha így folytatódik a beszélgetés.

– Nem megy! Ha akár csak egy tesztalany kijut a felszínre, a 4–6 R_0 érték alapján 90 nap elég a globális összeomláshoz!

James felpattant, és az asztalra csapott. A lendület miatt pár papír útnak indult a levegőben. Feje vérvörös árnyalatot öltött, miközben a nő fölé magasodott, most már ő is üvöltött:

– Mit gondol, mi ez?! Valami faszom film?! Maga tudós, Adaline! Szedje össze magát! Megoldásokat várunk, nem pedig képzelgéseket és összeesküvés-elméleteket! A riogató jelentésekről nem is beszélve, amik miatt az én tökömet szorongatja a cég!

Beállt a feszült, fenyegető csend. Farkasszemet néztek egymással, melyet végül a nő tört meg, leülve a fekete bőr irodai székébe. Arcán végighúzva kezét, sóhajtott egyet. Fáradt volt és tanácstalan, de el kellett ismernie, a férfinak igaza volt; ennél a hozzáállásnál jóval józanabbul is tudta volna kezelni a kialakult helyzetet.

– Az aeroszolos fertőzést sikeresen visszaszorítottuk már az elején. Az állati kísérletek pedig nem reagáltak az újabb Noctis vegyületekre sem – szólt halkan, maga elé bámulva.

– Ügyes kislány – húzta ki magát James, megigazítva egyenruháját. – Akkor, mi a következő lépés?

Adaline felnézett a férfira, gyűlölte magát amiatt, amit létrehozott a laborban, és amiért azt kell mondania:

– Újabb tesztalanyok kellenek…

James
Adalin
Rebeka
...vigyázz, hova lépsz!
1.fejezet
Tyler

1. fejezet

…vigyázz, hova lépsz!

Jelen
Rebeka

16 tudós, 38 emberi tesztalany és 27 állati kísérlet folytán jutottunk idáig.

Senki ne hívjon morbidnak, de ez a kód a szobám lakatjához, 163827.

Egész éjszaka őrségben voltam, így kimerülten terültem el a kopott, keret nélküli matracon. Szobám nem sok bútorral rendelkezett, a matracon felül csak egy ócska, tölgyfa szekrényem, egy egész alakos, kissé repedt tükröm és egy katonai ládám volt, melyben a kapott egyenruhákat tároltam külön. A falak már rég nem a pompáról árulkodtak, a színes tapéta és a burkolatborítás több helyen sérült volt. Leginkább az elhanyagoltság miatt.
„Bőven luxus…”

Aludni azonban nem tudtam, így a porosodó telefont bámultam a sarokban többi emlékkacatom között. Már rég nem működött rendesen, pedig mikor még minden rendben volt, megszállottja voltam annak a szarnak.

Még emlékszem, mikor a lakásom bejáratában ülve láttam az első TikTok-videókat az óceán túlfeléről. Ugyanúgy reagáltam rá, mint jóval előtte a Covid-hírekre:
„Messze van…”
„Biztos félelemkeltés…”
„Ez tuti valami új film…”

A videókban napon sistergő és állati hangon üvöltő emberek, éjszakai kannibálok, fosztogatások, lövöldözések voltak, melyeket az algoritmus már nem tudott kiszűrni egy idő után.

Aztán jött a bejelentés:

AZONNALI KÖZLEMÉNY A TÚLÉLŐKHÖZ! Figyelem! Ez egy kötelező érvényű közlemény minden polgár számára. Ha hallja/nézi ezt az adást és még nem fertőzött, kövesse az alábbi utasításokat azonnal – minden késlekedés további életeket veszélyeztethet...

Egyszerű utasításokat kaptunk: maradjunk zárt helyen éjszaka, ne közlekedjünk sötétben, kerüljük a zajongást, ne érintkezzünk vérrel vagy testnedvekkel, induljunk a kijelölt Telepek felé.

Így kerültem Leedsből Durhambe, ami részben katonai bázis volt, részben pedig civil menekülttábor. Mi csak Kék Madár Telepnek hívtuk, ha már egy várban voltunk, legyen hercegnős neve.

Kissé szentimentális a megmaradtak közössége, sokan nem tudtak elszakadni a régi élettől, hiába éltünk így már évek óta. Nem tudom őket hibáztatni, még én is kapaszkodtam a múlt töredékeibe. Ilyen az ember. A vezetőket leszámítva. A kinevezett Telepvezetők megmaradt magas rangú katonák voltak. Darabosak, kimértek, de ez csak álca. Ők se tudták, mi történik pontosan, és mi fog következni.

Maradékon élő félhullák voltunk mind.

„Milyen vidám gondolatok alvás előtt, Rebeka…”

Átfordultam másik oldalamra, és lerúgtam a kopott katonai bakancsot lábamról.

Sose voltam katona, itt kaptam.

2026-ban érkeztem Nagy-Britanniába, a Leeds Art Universityre jelentkeztem huszonegy évesen, még pont időben. Fotográfiát és vizuális médiát akartam tanulni, messze az otthonomtól, nyugodtan. Ez lett volna életem komoly lépcsőfoka.

Most pedig, majd’ öt évvel később Fertőzötteket ölök. Méghogy nem mész semmire a diplomával? Mondjuk nem is sikerült végigcsinálnom, mert a világ közben bemondta az unalmast.

Bántam, amiért nem küldettem otthonról pálinkát még a Káosz előtt. Biztos jobban aludnék, nem pedig a múlton rágódnék.

„Szedd össze magad, nemsokára sorra kerülsz!...”

A sziget sem volt teljesen biztonságos a Fertőzöttek miatt, de a nagyobb kontinensek még nagyobb veszélynek voltak kitéve. Így folyamatos „Tisztítást” igényeltek.

Amerikáról nem kaptunk hírt már egy éve. Afrika, ha minden igaz, nyugodt volt, ott más betegség ütötte fel a fejét: a gazdagok és nagyhatalmak. Ázsia pedig elszigetelődött, amennyire tudott, már az egész elején. Európából viszont folyamatosan kaptuk az információkat.

A kitelepített Tisztítók folyamatos jelentést küldenek a Fertőzöttekről, megtisztított épületekről és a lázadó „Megtörtekről”. Ha egy-egy Tisztító a kontinensen valamelyik Telepre érkezett, talán pár nevet is kaptunk a Túlélők listájára.

Ezt a listát kitették a vár aljában. Sokszor néztem még az elején, találok-e nevet Magyarországról, ami hozzám tartozik. Be kellett látnom, a Kovács vezetéknév nem éppen a legideálisabb, ha ki akarom szűrni a családom tagjait. Így az idő múlásával már nem néztem a frissített listát. Maradt a remény és a türelem.

„A teremben Rebeka összehúzta magát, olyan szavak jutottak eszébe magáról, mint apró, jelentéktelen. Belül azonban eltökélt volt a többi önként jelentkezővel egyetemben.

Még csak két hete volt Durhamben, de már tudta, hogy nem akar mosni és főzni a katonákra. Vissza akart kerülni az európai kontinensre a Tisztítók közé, halvány reménnyel, hogy talán hazajut, és maradt még élő rokona.

Az eligazítás inkább csak formalitás volt, mint teszt. A Tisztítók úgy hullottak, mint a legyek, így folyamatos utánpótlásra volt szükség.

A terem légköre megfagyott, mikor belépett katonai egyenruhában Eric tizedes, és unottan végigmérte a jelentkezőket:

– A Tisztítók kiképzése hat hónapot vesz igénybe, eközben felveszik a katonák feladait. Tisztítják a bázis környékét, utánpótlásért mennek, őrségben állnak, kezelik a civileket és parancsot teljesítenek. Akinek ez nem tetszik, az már most elmehet – morogta már sokadjára ugyanazt a szöveget a tizedes, acélkék szeme könyörtelenül mérte fel az új arcokat. – A kiképzés

után a kontinensen állomásozó Tisztítók döntik el, kit kérnek magukhoz, így ne vegyék készpénznek, hogy azonnal ki is mennek terepre.

Rebeka lopva körülnézett a jelentkezők között, már most nem fűzött nagy álmokat a gyors hazajutáshoz. 168 magas, formás alakú, de gyenge fizikumával elütött a többi jelentkezőtől.

– A Tisztítók feladata nappal járni a városokat, és elpusztítani a Fertőzött kolóniákat és kisebb csoportokat. Emellett a kint élő Túlélők Telepre szállítását is ők intézik. Amennyiben a Túlélő elméje megroppant, és a Tisztítóra támad, likvidálni… Érthetően: nemcsak a Fertőzötteket kell ölni, hanem a megzápult agyú Megtörteket is – folytatta Eric, végighúzva kezét rövidre nyírt, sötét haján, hangjában a monotonitás egyszerre adott súlyt és undort mondandójának.

A lány már találkozott Megtörttel, így inkább félelmet érzett velük szemben, mint sajnálatot. Leedsből az útja nem volt épp zökkenőmentes, de az utolsó üzenet, amit kapott, azt mondta, ide jöjjön és várjon.

Nem akart tovább várni, mert aki miatt idejött, már nem volt itt érkezésekor.

– Adják le az adatokat, és hogy melyik országba szeretnének menni kiküldetésre…"

A kopogás megtörte amúgy is gyenge alapokon álló álmom. Sose értettem, miért ilyen kimértek az álmaim, régen mindig olyan kis színes és vidám álmokat láttam. De minél többet töltöttem a Telepen, és minél több vér tapadt a nevemhez, annál szárazabb és kegyetlenebb játékot játszott velem az elmém. Igyekeztem nem teret adni a félelemnek, hogy itt ragadok, és sose tudom meg, mi lett a családommal. Azonban minden ilyen és ehhez hasonló álom kitépett belőlem egy darabot.

„Pár év és teljesen üressé válok…"

– Vadász! Nyisd ki! – kiáltott az ajtó túloldaláról barátnőm, egyre erősebben verve az ajtót.

– Hagyjál, Quinn… Egész éjjel kint voltam – nyögtem.

– Berúgom az ajtót! – érkezett a fenyegetés Vanessától.

Morogva felkeltem, mert ismertem a lányt annyira, hogy tudjam, nem csak a levegőbe beszél.

Lekaptam a belső lakatot, és résnyire nyitottam az ajtót. Nem vártam meg, hogy bejöjjön, visszadőltem a matracra, és fejemre húztam a silány, szúrós takarót.

Hozzászoktam már a nappali alváshoz, éjszaka a kinti hangok miatt sose tudtam rendesen aludni. Erősebbek voltak a hangok miatt a rémálmok. Ezért jött kapóra az éjszakai őrség.

Hallottam, ahogy belép, és becsukja maga mögött az ajtót, visszaakasztva a lakatot.

– Holnap utazom Franciaországba – nyögte be körítés nélkül Vanessa.

– Ne bassz fel! – ültem fel lendülettel, lekapva a fejemről a takarót.

Vanessa, avagy Quinn vagy 20 cm-rel volt magasabb, mint én, szikár, sportos testalkata volt már a kiképzés előtt is, ami azóta csak erősödött. Finom vonású, szép arcát hosszú szőke haja emelte ki. Egyenes orr, telt ajkak, hűvös és éber világoszöld szemek. Indokolatlanul is szép volt.

Láttam rajta, örül, hogy kiválasztották, de bűntudata is van a dolog miatt. Már túl voltam a kiképzésen, és egy éve vártam, hogy sorra kerüljek, mikor a Telepre érkezett.

– Te mázlista – mosolyogtam, győzött a baráti támogatás, és saját keserűségem elnyomása.

– Nem csak ezért jöttem – kezdett hadarni. – Láttam Edison hadnagy asztalán a te mappád. A Tisztítócsapat kérte be Magyarországról! Vadász, lehet te is mehetsz nemsokára! Ráadásul haza!

Tátva maradt a szám és sokkolt, amit mondott. Hirtelen nem tudtam, hogy ez még mindig az álmom része vagy tényleg ébren vagyok. Örömömben felpattantam, és barátnőm nyakába ugrottam. Gyermeki örömsikoly szökött ki belőlem. Hagyta, hogy tomboljak, először fel se tűnt, mennyire meg van feszülve.

– Mi a baj? – hervadt le a mosolyom.

– Vadász… Szándékosan adtál meg hamis adatokat? – kérdezte halk hangon. – Az volt a mappában, hogy férfi vagy, Roy K., és német…

Lehunytam szemem, és megadóan lehuppantam a matracra. Idegesen vakartam homlokom, keresve a megfelelő szavakat. Ezt az információt nem említettem neki soha.

– Nem választanának ki. Ezt már akkor is tudtam. Emellett a férfi, akiről meséltem, valamelyik Tisztítócsapatban van. Ha látná a nevem, biztos elintézné, hogy végleg itt ragadjak… Már ha még él – hangom szomorúbb lett, az emlék, amit nem szívesen emlegettem, visszakúszott a szavak mögé. – Már a jelentkezéskor így adtam meg. Mondjuk ez se vitt előrébb, mert így se kapkodtak utánam – nevettem magamon cinikusan.

Quinn leguggolt elém, hogy szemembe tudjon nézni, mert nem néztem fel rá, hangja szinte suttogássá halkult:

– Vadász… Hogy a faszba fogod megoldani, hogy ne szúrják ki? A magyar Tisztítócsapat egyedüli abban az országban. A történetek alapján Kaszás, a vezetőjük nem épp aranyos figura. Azt mondják, a legutóbbi Tisztítót, aki hozzájuk érkezett, fejbelőtte engedetlenség miatt, és otthagyta a Fertőzötteknek vacsorára. Ráadásul az egy vörös zónás terület, így kurva veszélyes.

Én is hallottam hírét a csapatnak, amibe jelentkeztem. Az ötfős csapat nem sűrűn kért utánpótlást magukhoz. A vezetőjük állítólag SAS katona volt már jóval a vírus elterjedése előtt. Mesék alapján egy több mint két méter magas, vikingszerű figura. Valamit elmond a csapat fix tagjairól, hogy az utóbbi években pusztán három fő utánpótlást kértek a jelentkezők közül, azt is csak a protokoll miatt.

Az Európa közepén elhelyezkedő országok pedig magasabb veszélyességi körzetnek minősültek, azaz vörös zónának.

„A Fertőzöttek nem komálják a napsütéses tengerpartot, jobb nekik a kontinens közepén. Hahaha…”

– Megoldom – mormoltam az orrom alatt, lenyelve komolytalan gondolataimat.

Nem volt más választásom, és a hosszú várakozási idő miatt már nem az a törékeny lány voltam, mint amikor jelentkeztem. Testalkatom az edzések és kiképzések miatt igencsak átalakult, jobban örültem volna, ha magasabbra növök, de azokkal a kártyákkal játszunk, amiket adtak.

– Segíts levágni a hajam – kértem Quinnt, ő pedig bólintott.

Múlt
Rebeka

Rebeka kapkodva öltözött, és magyarul káromkodott. Mióta bátyja, Kolos egy hete hazautazott Magyarországra, nem sikerült egyszer sem időben kelnie, ahogy reggeliznie sem. Túlságosan hozzászokott a hajnalig tartó beszélgetésekhez, és nehezen állt vissza. Táskájába bedobta a könyvek közé már kopott, de imádott Polaroid fényképezőgépét. Közben írt barátnőjének, Tracynek, hogy fedezze, amíg beér az órára.

Háromszor is elejtette a kulcsot, mire sikerült bezárni a garázskapura vágott ajtót.

BuggyantBrit üzenetet küldött neked

Fedezlek, de kapkodd magad! Valakinek el kéne gondolkodnia, hogy átcuccol a koleszba…

Nem maradt ideje válaszolni, a buszmegálló hat utcányira volt a lakástól, amit bérelt.

Eszében se volt kollégiumban lakni, és ezzel kapcsolatban ismét összeveszni Tracyvel. Lenémította a beszélgetést, mert tudta, nem marad annyiban Tracy felvetése.

Jobb ötlet híján rohanni kezdett. Ostorozva magát, hiszen az őszi szemeszter alatt sose késett, és még kávézni is volt ideje a busz indulása előtt a megálló melletti kávézóban. Mindig vidáman fogadta az öreg barista bókjait, aki folyamatosan cukkolta: biztos nincs huszonegy éves, mert szemtelenül fiatalnak néz ki.

Ezeken a késős napokon nem érezte létjogosultságát a bókoknak. Gyűlölt futni, és ezen nem segített, hogy tegnap délután óta enni se evett. Fontos volt a diéta, emellett bátyja már nem vásárolt be neki.

Nyugodt volt, hogy legalább az utca üres, így nem nézik végig rutintalan mozgását.

A februári idő nem volt kegyes hozzá. Esőre állt, a levegő pedig fojtott a páratartalom miatt, amit a közelgő vihar tolt maga előtt.

A levegő minden egyes lélegzetvételnél égette a torkát. A lábai automatikusan vitték előre, de már nem tudta, mi hajtja. Mozdulatai gépiesek lettek, mintha a teste tudná, mit kell tennie, de az agya lemaradt volna. Szívverése egyre gyorsabban kalapált, nem az iram, hanem valami belülről jövő pánik miatt. Hideg verejték jelent meg a nyakán, a homlokán, a tenyerén is csúszós lett a bőr, ellentmondva a hideg levegőnek.

Egy pillanatra elvétette a lépést. A világ megbillent, mintha a talaj egy fél másodperccel később érkezne meg a lába alá. Próbált mély levegőt venni, de a mellkasa nem engedelmeskedett. A látása kezdett beszűkülni. Először csak a periférián lett homályos minden, aztán a színek halványodni kezdtek, az utca elmosódott, mintha víz alatt lenne. A zajok is tompultak, a saját lélegzete furcsa, távoli visszhangként verődött vissza a fülében. *„Csak még pár méter… vagy talán már annyi se?... A következő zebra után…”*, próbálta magát biztatni fejben, de a gondolat már nem volt világos. A remegés a karjából a térdéig húzódott, és minden izmában úgy érezte, mintha belülről kirántanák az energiát.

A teste megrogyott. Egy pillanatra még hallotta a cipője ritmus nélküli csattogását, aztán minden elsötétült. Nem feketeség, inkább mély, sűrű szürkeség. Amiben a hangok, a fények és a mozdulatok egyenként tűntek el.

Utolsónak érzékelt képe az volt, hogy lába alatt látja a zebra vonalait, aztán semmi.

Tyler

Tyler idegesen vágta be a kocsija ajtaját, ahogy beült. Maga se tudta, miért bosszankodik olyan felesleges dolgon, mint a sorban állás.

Pontosabban tudta, de nem akarta elfogadni, hogy ő is azok közé a katonák közé tartozik, akik mutatják a PTSD tüneteket. Úgy érezte, fiatal még ehhez harminckét évesen, és a hivatását se hagyná annyiban egy ilyen miatt. Nem volt büszke, de az elfojtás volt az egyetlen ötlete ellene.

Miközben elindította, a fekete Audi A5 felmordult, és besorolt a forgalomba. Másfél éve költözött Londonból Leedsbe. Szüksége volt a kimenő idejében a nyugodtabb környezetre. Barátja, Samuel, az itteni LGI kórház egyik sürgősségi orvosa ajánlotta neki a költözést. Így lettek szomszédok.

Ahogy Tyler ráfordult a kisebb utcákra, rápillantott telefonjára. Magában morgolódott, mennyi idő elment pusztán egy bevásárlás miatt.

– A kurva életbe! – futott ki belőle a levegő káromkodva, és satuféket nyomott, épp megállva a zebrán fekvő lány előtt.

Hirtelen leverte a verejték tarkóját, de nem habozott, a motort se állította le, azonnal kiszállt. A lányhoz érve körülnézett. A kihalt utcán senki nem volt. Leguggolt mellé megvizsgálni.

A huszonéves lány arcvonásai finomak voltak, eszméletlensége miatt pedig simák. Vállig érő, sötétbarna haja kontrasztban volt világos bőrével. Karcsú, nőies, de nem hangsúlyosan törékeny testén pár horzsoláson kívül nem látott sérülést.

Visszament az autóhoz, és kivette telefonját az ülés alól, amit a gyors reakció miatt elejtett. Kikereste barátja nevét és türelmetlenül dobolt a kocsi tetején, míg kicsengett. Közben eleredt az eső.

– Mizu, haver? Gyorsan mondd, mert őrültekháza van! – zihált a telefonba Samuel. Tyler gyorsan felvázolta neki a történteket. – Ne hozd be most, nem tudok vele foglalkozni, és orvost vagy nővért se tudok mellé adni. Egy csökött agyú buszsofőr felhajtott a sínekre…

– Akkor mit csináljak vele?! – mordult fel Tyler, már rég nem hatották meg az ilyesfajta tragédiák, ami miatt magára lett mérges.

– Vidd magadhoz. Este átugrom – válaszolt Samuel, majd még a vonalban maradva rászólt egy nővérre pár infúziós tasak elhelyezése miatt.

– Normális vagy?! És a családja?!

– Katona vagy… Biztonságban van nálad.

– Én ezt tudom, de a szülei nem! – fakadt ki Tyler a lány mellé lépve.

– Akkor majd megtudják… Mennem kell, haver! – Samuel köszönés nélkül bontotta a vonalat.

„Ennyit a nyugodt hónapról, amit kivettem…”

Zsebre vágta a telefont. Fel-alá sétálgatott a jármű és a lány között. Végül sóhaj kíséretével kinyitotta a kocsi hátsó ajtaját, majd visszament a lányhoz. Óvatosan emelte fel, reménykedve, hogy talán felébred, és nem kell végigmenni Samuel eszelős ötletén, miszerint jobb helye van nála, mint kórházban.

A lány azonban nem kelt fel sem az esőre, sem arra, ahogy a férfi óvatosan befektette a hátsó ülésre.

Ahogy Tyler visszaült a kormány mögé, megigazította a visszapillantót, hogy rálásson.

„Ázott kis veréb…”

Elmosolyodott a gondolatra, miközben nézte a lányt, ahogy esőtől nedves hajjal, egyenletesen szuszog.

– Te megőrültél, ember – morogta magának homlokát ráncolva, és elindult.

Dr. Brogberg

Nem volt ideje az önsajnáltatásra, miután a tábornok elment. Egyben lehúzta kihűlt kávéját, aztán a laborba ment. Megállt asszisztense mellett, aki az egyik tesztalany karanténkabinjának ablakánál állva jegyzetelt.

– Érzelmi válasz nincs, kommunikáció már csak artikulálatlan hangokkal történik, a mozgása lassú és cél nélküli, UV-ra azonnali pánikreakció és fájdalomérzet szövetroncsolódással, látását 60%-ban elvesztette. Fokozott limbikus aktivitást már nem mutat. Automatikusan támad bármilyen zajra – diktálta Dr. Reeb főnökének.

Adaline meredten bámulta az üveg túloldalán a nőt, aki már napok óta tartotta az állapotát.

A nő pár nappal ezelőtt átlépett a végstádiumba. Alig kevesebb mint húsz óra alatt ment végbe rajta az átalakulás.

Viaszszerű bőrén pigmentációs nyomok, égési szenes foltok húzódtak. Szőke haja foltokban lógott, több helyen sebek mutatták, hogy kitépte magának. Vérzése a friss sebekből gyorsan enyhült a felgyorsult alvadás és a lassú szívverés miatt. A kamrának köszönhetően nem volt érezhető a két orvos számára a vizelet és a rothadás szaga, amit a tesztalany árasztott magából.

Tudósként könnyebb volt megfigyelni, mert emberként Adaline inkább halált kívánt neki megváltásnak. Hátratette elméje sötét polcára az érzéseit, és átvette a kórlapot a fiatal, szikár férfi kezéből.

Reeb készségesen állt szolgálatára. Csendes, visszafogott, fiatal férfi volt. Mélyen ülő barna szemében azonban sokszor csillant valami kiolvashatatlan rosszindulat. Haja rendezetlen, vékony keretes szemüvege pedig zsírfoltos. Nem foglalkozott a külsejével, a munkájára sokkal nagyobb időt és energiát szánt. Gyermekien bájos félmosolyát megnyerőnek szánta, de Adaline sose bízott benne igazán.

A nő sóhajtva olvasta át az eddig beírt adatokat, fejben átkozva az összes politikai és katonai szervezetet, akik annyira lenézték, hogy nem fogadták el felvetését, miszerint korai az emberkísérlet. Ebbe beletartozott, sőt kiemelkedett az Echelon cég. A cég, ami leplezetlenül szólt bele minden egyes fejlesztésébe, megvonva tőle a fontosabb döntések jogát; olyan embernek adva, mint Whitaker, aki mégcsak nem is értette igazán, hogy mi is megy végbe a genetikai kísérletek folyamán.

– Reagált a tárgyakra, amiket kapott? – kérdezte Adaline, visszaadva a kórlapot a férfinak.

– Igen, de már halványabb reakciói voltak felé, mint a legutóbbi teszten. Mióta átlépett az utolsó stádiumba, egyre kevesebbet tart meg – válaszolt kimért, szakmai hangon Reeb.

Adaline megkocogtatta az ablakot ujjával, mire a hangra a túloldalon álló nő felékapta hályogos szemeit. Bár látása romlott, arcán ragadozószerű vadászmimika uralkodott.

– A hallása jó, de a látása a legutóbbi UV-teszt óta romlott és stagnál – mormolta Reeb.

Újabb kopogás után az egykor esendő és kedves tesztalany vicsorogva ugrott az ablaknak. Nyála az üvegre kenődött, ahogy harapni próbált, fogai csikorogtak az üvegen, mikor elérték. Torkából fájdalmas, éhes, mély hörgés szakadt fel. Próbált foggal-körömmel utat törni magának, nem foglalkozva vele, hogy ajka közben felszakadt, a vért pedig nyállal együtt az üvegre kente mozgásával.

Reeb hátrébb hőkölt, és nyelt egy nagyot. A karanténszoba jól zárt, de a látvány elég volt neki ahhoz, hogy megrettenjen.

„Látszik, hogy a katonai majmok küldték. Gyenge...”

Adaline nem mozdult. Csak nézte, ahogy az alany, akit már nem nevezhetett nevén, szinte vakon, de annál agresszívabban próbálta megszerezni magának az ablak túloldalán álló két árnyékot.

– Visszafordítható? – kérdezte Reeb elfúló hangon.

– Ebben a stádiumban már nem – válaszolt Adaline üres, jeges hangsúllyal.